

Čtení na pokračování,
Část čtyřicátá šestá:

Sotos Chondropoulos:

Svatý Nektarios - Svátý našeho století

Kapitola V/4 ... pokračování

Aegina, 7. srpna 1913

Jeho Eminenci, nejctihodnějšímu metropolitovi Athénskému a představenému Posvátného synodu Theokletovi,

Vaše Eminence, doufal jsem, že Vás nebudu muset obtěžovat záležitostmi našeho svatého monastýru, protože vím, že jste velmi zaměstnaný, ale nutí mne k tomu naše naléhavé potřeby. Svátý monastýr na Aegině, který byl založen s Vaším požehnáním, nyní velmi potřebuje Vaši duchovní podporu, aby mohl být uznán jako právní subjekt s oficiálním vedením, aby mohl přijímat dary, byl schopen nakupovat, prodávat a vlastnit nemovitosti. Jak víte, byl jsem nedávno informován panem Lykoudisem, uznávaným právníkem z Athén, že až dosud všechny naše smlouvy a nákupy nemají žádnou právní závaznost, protože monastýr nemá právní subjektivitu. Takže jej mohou prodávající zabavit bez většího soudního řízení. Dále mi poradil, že monastýr, který jsem převzal jako svoje osobní vlastnictví, abych jej zajistil pro monašky po své smrti, by mohl být zděděn mým bratrem a synovci, protože mají právo pokusit se nárokovat můj majetek. Toto vše jsem oznámil sestřám a ony se hluboce zarmoutily a jsou sklíčené z budoucnosti sesterstva.

Dosud jsme se nestarali o uznání vládou, protože jste mne, jak si jistě vzpomínáte Vaše Eminence, ujistil, že Vaše uznání stačí. Nicméně nyní vešlo ve známost, že Vaše Eminence monastýr neuznává. Ať už jsou tyto zvěsti pravdivé či ne, byly každopádně oznámeny veřejnosti a poškodily a stále těžce poškozují monastýr. Pan Mylonopoulos má neteř a adoptovanou dceru, které si přejí vstoupit do monastýru. Dal své dceři jako věno dům v Pireu, který má cenu 30 000 drachem, s tím, že zisk bude mít po celou dobu života pouze z nájmu. Po její smrti bude dům předán sirotkům z Pirea, protože monastýr není právně uznán a nemůže tedy nemovitost zdědit. Máme rovněž dům od někoho dalšího, který nám byl odkázán, a dům od ženy, která monastýru duchovně pomohla. Jako čtvrtý velký dar máme sumu 2 000 drachem, kterou paní Marina Kraniotis uložila v Národní bance jako vlastnictví monastýru. Můžeme o ně však přijít, protože nemáme plnou moc od právního zástupce, která je podepsána a opatřena úředním klášterním razítkem, a která by pak mohla být odeslána s naším zástupcem do banky.

Byli jsme na rozpacích, jak naložit s tímto konkrétním darem. Abychom získali důvěru dárcova advokáta a banky, připravili jsme notářsky ověřený list, jímž sesterstvo monastýru uděluje plnou moc sestře Athanasii, aby dar přijala. Právník však požaduje list s razítkem monastýru. Domníval jsem se, že jako vlastník mohu připravit plnou moc, která bude řádně notářsky ověřena, a stal bych se správcem klášterního majetku, ale opět nemůžeme předložit dokumenty o tom, že jsem monastýr založil. Představená také potřebovala být zastoupena atd., takže i tento pokus ztroskotat. Dále máme tři sestry, které vlastní nemovitosti. Jedna je z Athén a má toho hodně ve Phalironu, další dvě jsou z Pirea a mají domy tam. Chtěli bychom je prodat a uložit výnos do Národní banky ve prospěch monastýru, ale dokud není monastýr ani uznán církví, ani nemá vlastní právní identitu, nejsme schopni s ničím pokročit. Jsme opravdu na rozpacích, co udělat.

Ze všech těchto důvodů jsem byl nucen požádat u Ministerstva vzdělání a církevních záležitostí, aby uznala monastýr a jeho úřední razítko. Neoslovoval jsem kvůli tomu Vaši Eminenci z obav, abych Vás neobtěžoval. Dal jsem přednost tomu, aby si ministr vyžádal názor Vaší Eminence na tuto záležitost místo toho, aby Vaše Eminence musela žádat sama, protože jsem se domníval, že by to ve Vás mohlo vzbudit nelibost. Vystalo tedy dilema, zda bude monastýr uznán jak církví, tak státem jako soukromý klášter, podřízený jurisdikci Athénskému metropolitě, řídící své záležitosti podle pravidel monastýrských kánonů nebo zda monastýr změní svůj charakter a jméno a bude uznán státem jako eticko-náboženská instituce se sestrami jako personálem, jak je tomu v zařízeních vedených sestrami na západě. S úctou a láskou k Vaší Eminenci, přijmu jakékoliv řešení tohoto dilematu.

Zůstávám v hluboké úctě k Vaší Eminenci, poslední bratr v Kristu
Nektarios Pentapolský

Když psal poslední řádky dopisu, které odkazovaly na eticko-náboženskou instituci, Nektarios hluboce zesmutněl, ale co jiného mohl dělat? Jak jinak unést kříž hněvu pravoslavného biskupa? Kdyby se to týkalo jen jeho, nevadilo by mu to, ale co by dělalo stádce neochraňovaných ženských duší, které se zřekly světa a jeho pokušení? Když dívky oblékly tradiční pravoslavný šat, který symbolizuje pokání a radostný smutek, učinily nesmírně závažné rozhodnutí. Alespoň Bůh věděl, jak moc se Nektarios staral o ubohé tohoto světa a jak často byl zrazován mnoha mocnými vůdci pravoslaví.

Později, tu stejnou noc měl Nektarios dlouhý rozhovor s Bohorodicí:

„Drahá Paní, čelím problémům, které se týkají sester a trápí jejich duše. Zdá se, že nad našimi nadějemi do budoucna visí hrozba. Ty jsi ke mně stále tak laskavá, neustále mi prokazuješ přízeň, ale co Ti mohu na oplátku nabídnout já kromě několika písní a hymnů. Nechci ztratit víru a nechat temné mraky, aby mě oslepily. Žádám Tě, abys za nás snažně prosila Pána, aby neodvracel svůj

pohled od našeho nevýznamného úsilí ... Alespoň kvůli prostým duším sester, o nichž věřím, že jsou toho hodnější než naše rádoby vyškolené duše.“

Jakmile ukončil svoji modlitbu k přesladvé vždy panně Marii, Nektarios se ihned uklidnil a ulevilo se mu. Co začalo jako monolog, se pomalu stávalo rozhovorem, který promlouval k vědomí skrze víru a končil požehnaným ujištěním.

Po oddané a z hloubi srdce prožité liturgii, s přítomnosti kdoví kolika andělů a archandělů, svolal Nektarios všechny sestry do kanceláře. S úsměvem oznámil členům svatého sesterstva následující:

„Napsal jsem dopis metropolitovi a sdělil mu vše, co bylo nutné. Netrapte se tím. Jednoduše pokračujte v pokání a každé dobré práci, radostně a s optimismem. Věříme v živého, dokonalého Boha. Pokud dopouští soužení, je to pro spásu našich duší, tím si můžete být jisté. Vraťte se ke své práci na ctnostech i ke zvláštním službám, které jste na sebe vzaly, vždy majíce na mysli velkého Pavla a Silase, kteří tak trpěli ve vězení. Zpívejme tak jako oni, stále chvalme našeho dobrodince jako to dělali oni v onu památnou noc ... Bůh buď s vámi.“

KAPITOLA VI/4

Přišel podzim a vítr přinášel slabý chlad, který zvěstoval blížící se zimu. Nektarios však dosud neobdržel žádnou odpověď ani dopis od metropolitity Theokleta. Zvěsti o metropolitově nepřátelství vůči monastýru a jeho úmyslech ho rozpustit nejenže neustaly, ale dokonce se rozšířily více a s větší samozřejmostí. Costas Sakkopoulos se pokusil něco zjistit, když se ocitl poblíž metropolitovi nebo jeho lidem, ale jeho úsilí nikam nevedlo. Skleslý na srdci si nemohl pomoci, ale domníval se, že možná tato nová situace je vůlí Boží, aby zachránila zbožného starého muže z ostrova, aby mohl znovu najít sám sebe na patřičnější pozici. Nemohl si pomoci, ale doufal, že se proslechne něco o tom, že alexandrijský patriarcha si ho nenápadně povolá nebo dokonce rezignuje ze zdravotních důvodů.

Mezitím Nektarios vydal malou knížku s historickou studií o svatém Kříži. Opět byla vytištěna u pana Paraskevase, v Athénách, ulice Perikleous 16 a do oběhu se nakonec dostala příští rok. Uprostřed třetí strany knihy bylo vytištěno následující věnování: „Věnováno nejsvětějšímu metropolitovi Athénskému a představenému Posvátného synodu, panu Theokletovi, jako známka mé úcty a bratrské lásky vůči němu. Nektarios Pentapolský.“

Nektariova práce nikdy nekončila. Díky víře, zkouškám a modlitbám pokračoval dennodenně v získávání síly a odvahy. Navzdory svému věku dál v monastýru fyzicky pracoval. Vždy bylo něco, čemu bylo třeba se věnovat, ať už půdě nebo stavebním opravám. Jeho příklad trpělivosti a Bohem danou vůli překonávat problémy všichni obdivovali. V řídkých volných hodinách, které

měl, se Nektarios propůjčoval k pomoci duší obyčejných lidí. Nacházel útěchu v bojujících zlatých duších lidí, neboť byli jako klenoty, které spojují nebesa se zemí. Byli vskutku cenným příkladem Hospodinova soucitu.

Jedním z běžných Nektariových návštěvníků byl rybář z Porosu. Byl to starý, ohnutý a vrásčitý muž, unavený z moře a skal, které mu vzaly většinu života. Většina lidí mu říkala „strýček Theodor“, byl to dobrý muž, oddaný rodině. Nektarios se s ním potkal náhodou na slavnostní sváteční večerní bohoslužbě, protože to byl obvykle příležitost, kdy mohl potkat a pohovořit s jinak neznámými a obyčejnými lidmi, kteří se přišli pomodlit.

Rybář prokazoval svoji vděčnost a oddanost Nektariovi tím, že mu nosil mořské úlovky, kdykoliv rybářská loď, na níž pracoval, přistála na Aegině. Starý muž ušel vzdálenost z přístavu do monastýru, která zabrala zhruba dvě hodiny, aniž se zmínil o náročnosti horského výstupu, aby se dostal do kláštera. Nektaria velmi dojímaly rybářovy čisté a nevinné dary z lásky a často vzpomínal strýčka Theodora a jeho rodinu, kterou nikdy nepotkal, při modlitbách u oltáře.

Začátek roku 1914 byl pro Nektaria stále těžkou dobou, protože problémy s arcibiskupem Theokletem trvaly. Nicméně Nektarios si vždycky nacházel čas pro ty, kdo za ním přicházeli v nouzi. Stejně to bylo se strýčkem Theodorem, který Nektaria navštívil v otřepaném oblečení, s dírami v botách, bez daru v rukou a s očima plnými slz. Když se s ním střetly Nektariovy oči, starý muž si nemohl pomoci a začal tiše vzlykat.

„Co se stalo, Theodore? Proč pláčeš? Zemřel někdo v rodině?“ ptal se mírně Nektarios.

„Ne, papouli (tatičku), potkalo nás něco horšího než smrt.“

„Horšího ... Co to jen může být?“

„Psi se dostali k našim rybářským sítím a zničili je. Kladu návnadu za návnadou, dávám návnadu dovnitř a nechytím ani malou rybkou na svačinu. Hrozí mi, že přijdu o zařízení, budu muset prodat loď a nezbyde mi nic. Moje děti chodí už čtyři týdny spát bez večeře. Tak se stydím jít do obchodu a žebrať.“

„Nerozumím tomu, jak psi mohou ...“

„Myslím rybí psi, tak jim říkáme, žraloci ... hejna žraloků. Hanebně kazí chovné vody.“

„A tak je to na celém pobřeží?“

„Všude, tatičku, všude, od Ermioni po Angistri ...“

„... Copak nezmění směr a neodtáhnou?“

„Ne, tatičku. Když se to stane, ryby jsou ztraceny na pět let. Je to naprostá zkáza. Říkám Vám, naprostá zkáza.“

... pokračování příště

... předchozí části k dispozici na adrese: <https://sophia-orthodox.eu/>